

Da hun stod i Stuen med Tøjet paa, hørte hun et Automobil standse udenfor paa Vejen. Hun tænkte straks, at det igen var Møller, men da hun nu saae Asmus Hagen komme op gennem Havegangen, jog der en Angst igennem hende.

Hun skyndte sig ud.

„Der er da ikke noget i Vejen med Mor?“

„Nu skal du ikke lade dig forskrække,“ sagde Asmus. „Jeg har været kaldt til en Patient her i Nærheden, og jeg syntes saa, jeg med det samme vilde kigge herind og lade dig vide, at din Mor nu til Morgen har haft et Anfald af ret slemme Underlivssmerter. Jeg har givet hende et Par Streger Morfin, saa hun skal helst være lidt i Ro; men du kan godt tage med ind og se til hende. Blot du ikke bliver for længe.“

Paa Vejen ind til Byen lod han hende efterhaanden forstaa, at Tilstanden var alvorlig. At Sygdommen var Kræft, sagde han dog ikke. Og heller ikke Jytte nævnede Ordet af Frygt for at faa en begyndende Anelse bekræftet.

Hun fandt Moderen stærkt svækket efter Nattens Lidelser. Armene laa afmægtigt henstrakt paa Tæppet, og kun med Vanskelighed løftede hun Øjenlaagene. Hvad der dog allermest gjorde Indtryk paa Jytte, var det angstfuldt spejdende Blik, hvormed Moderen søgte at gennemtrænge Asmus' og hendes egen Forstillelse, og det Udtryk af Træthed og Lede, hvormed hun vendte Ansigtet bort, da Asmus muntert forsikrede, at hun snart vilde komme paa Benene igen.